

Tante Trees

Wij vierden altijd kerst bij tante Trees.
Tante Trees is de zus van mijn moeder.
Ze heeft geen man, maar wel een gezellig huis aan de rand van het bos.
En ze kan heel goed koken. Echt héél goed.
Ik kan me niet voorstellen dat er ergens op de wereld een kind bestaat dat het eten van tante Trees niet lust.
Met kerst deed ze altijd nog eens extra haar best.
Dan stond ze de hele dag in de keuken.
Ze begon met het schillen van de stoofpeertjes.
Niemand maakt zulke lekker stoofpeertjes als tante Trees, behalve mijn oma (toveroma bedoel ik), maar dat is logisch, want van haar heeft tante Trees het geleerd.

We aten dus stoofpeertjes, warm en zoet.
En appelmoes en sperzieboontjes en aardappel-poepjes.
Dat mochten we niet zeggen van mijn moeder, maar we deden het toch.
Aardappelpoepjes waren kleine bleke bergjes zelfgemaakte aardappelpuree, die tante Trees uit een soort spuitzak met een gekartelde tuut op het bakblik kneep.
Vlak voor het eten gingen ze even de oven in en dan kwamen ze er warm en bruin weer uit.
Maar het belangrijkste was natuurlijk de kalkoen: een reusachtig beest, dat werd gevuld met iets groenigs (ik weet niet met wat) en dat rare, witte sokken aan kreeg voor het op tafel kwam.
Mijn vader zei altijd dat tante Adelheid die sokken had gebreid, maar dat geloofde ik niet.
Volgens mij waren ze van papier.

Die keer dat het zo koud was hadden we zo'n grote kalkoen, dat de sokken niet pasten. Ze vielen steeds in de jus.
'Weet je nog die keer dat je vergeten was de kalkoen te bestellen?' zei tante Trees tegen mijn oma.
Ik wist het nog. Het was bij oma thuis, een paar jaar terug. Er waren alleen nog twee blikjes knakworstjes. Die hebben we toen opgewarmd, in een soort vaasje gezet en allemaal een sok aangedaan. Het zag er grappig uit en het was best lekker. Maar kalkoen vond ik toch lekkerder met kerst.
Mijn oma keek verbaasd van de een naar de ander.
'Ik? De kalkoen vergeten?'
'Dat weet je toch nog wel?' zei mijn moeder. 'Denk nou eens even goed na.'
'Nee,' zei mijn oma. 'Dat weet ik niet meer. Mag dat soms niet? Iedereen vergeet toch wel eens iets?'
'Wat is het toetje?' vroeg ik vlug.
Mijn moeder keek me bestraffend aan.
Zoiets hoorde je niet te vragen.
Het had ook niet gehoeven, want ik wist het allang: roomijs met slagroom en aardbeiensaus, net als andere jaren.
Tante Trees stond op van tafel.
Haar hoofd was rood en er stonden pareltjes zweet op haar voorhoofd.
Ze had het altijd heel gauw warm. Vooral als ze gekookt had en een paar glaasjes wijn gedronken.
'Het toetje is ijs,' zei ze. 'Maar eerst moet ik even naar buiten om af te koelen.'
'Doe wel een jas aan,' riep mijn moeder nog. 'Het zou min zeventien worden vannacht.'

Maar tante Trees was al weg.
Ik was blij dat het zo koud was. Dan was ze waarschijnlijk snel afgekoeld en dan konden we aan het toetje beginnen.
Maar tien minuten later was ze nog niet terug.
En twintig minuten later ook nog niet.
'Ik ga wel even kijken,' zei mijn vader.
'Doe wel een jas aan,' begon mijn moeder weer. 'Ze zeiden...'
Maar mijn vader had zijn jas al aan en zijn sjaal al om, want het vroom inderdaad dat het kraakte.
Binnen een paar minuten was hij terug, bibberend van de kou en bleek van schrik.
'En?' vroeg mijn moeder. 'Heb je haar gevonden?'
Mijn vader knikte.
'Waar is ze dan?'
'Ze staat in het b-b-bos. V-v-vastgevroren.'
Mijn zusje begon te giechelen.
Ze kreeg meteen een draai om haar oren van mijn moeder.
Vlug trok ik mijn jas aan en zette mijn muts op.
Ik wilde haar zien.
We wilden haar allemaal zien.
Dus daar gingen we, achter mijn vader aan het donkere bos in.

Ze stond op een heuveltje, tussen twee dunne dennenbomen.
In haar blote kerstjurk. Helemaal blauw en helemaal stijf.
Ze zei niets, ze deed niet, ze stond daar maar te staan en was bevroren tot op het bot.
Mijn vader heeft nog geprobeerd haar los te trekken.
Dan had hij haar naar huis kunnen dragen en dan hadden we haar rustig kunnen laten ontdooien in de bijkeuken.
Hij was per slot van rekening niet voor niets de sterkste man van het land.
Maar hij durfde niet te hard te trekken.
Want dingen die bevroren zijn kunnen heel gemakkelijk breken.
Ook tantes.
Toen het niet lukte, heeft hij de politie gebeld.
Die hebben de plek waar ze stond afgezet met van dat rood-witte lint, zodat mensen die langs kwamen wandelen niet aan haar zouden zitten.

Daarna zijn we naar huis gegaan.
We hebben de tafel afgeruimd en de afwas gedaan en toen zijn we naar het weerbericht gaan luisteren.
We hoopten dat het gauw zou gaan dooien, maar die winter werd de langste en de strengste winter in drieëntwintig jaar.
Het bleef vriezen tot vlak voor Pasen.
Toen werd het eindelijk plus twee.
Mijn vader nam meteen een dag vrij en we gingen met z'n allen naar het bos.
Ze stond er nog steeds.
Maar ze zag al niet meer zo blauw.
Vol spanning bleven we staan wachten achter het rood-witte lint.
Hoe zou het met haar zijn als ze ontdooit was?
Misschien was ze wel snipverkouden.
Misschien had ze wel een driedubbele longontsteking.
Misschien was ze wel dood!

Maar ze was niet dood.

Het eerste dat we zagen bewegen waren haar vingertoppen.

Toen trok ze haar neus een klein eindje op en daarna haar wenkbrauwen en daarna haar schouders.

Na een uurtje kon ze haar ene voet optillen en even later ook de andere.

Pas toen ze helemaal was ontdooid zag ze ons.

Ze schudde de druppels van zich af, kroop onder het lint door en zei: 'Zo, nu ben ik wel genoeg afgekoeld. Zullen we toetje gaan eten?'